

izhaja vsak četrtek
in velja s poštnino
vred in v Mariboru z
pošiljanjem na dom
za celo leto K 5.—
za pol leta „ 2.60
za četrť leta „ 1.30

Naročnina se pošilja
upravnistvu v tiskarni
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Deležniki katol. tis-
kovnega društva do-
bivajo list brez po-
sebne naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Pesamezni listi dobé
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 70 h.

Rokopis se ne vra-
tajo, neplačani listi
ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice,
če se natisne enkrat,
po 12 h, dvakrat 18 h,
trikrat 24 h.

Štev. 13.

V Mariboru, dne 30. marcija 1899.

Tečaj XXXIII.

Vabilo k naročbi.

Z mesecem marcijem poteklo je naročni-
kom četrletnikom naročilo. Prosimo torej,
naj se podvzajajo nadalješnje naročnino
doposlati, da se jim dopošiljanje lista ne
pretrga ali ustavi. List stane do 1. julija
65 kr., do 1. oktobra 1 fl. 30 kr. in do
konca leta 1 gl. 90 kr. — Naročnina,
nova in zastala, naj se nam pošlje po
poštnih nakaznicah.

Upravništvo.

Pravi značaj.

V sedanji dobi se pritožuje vsak iskren
rodoljub, da nimamo pravih značajev; poli-
tična brezbarvnost mišljenja je znak naše
dobe. Celega moža ne najdemo tako lahko,
dovolj pa polovičnih. Kakor vino, namešano
z vodo, ni pravo vino in ga neradi pijemo,
tako tudi nimamo radi človeka polovičnega,
ki gleda na vse strani, da bi se komu ne
zameril.

Na Dunaju sta bila dva častnika; jeden
je bil mišljenja odločno katoliškega; pri vsaki
priliki je pokazal svoje katoliško mišljenje in
je bil povsod spoštovan. Drugi pa je bil
tudi katoličan, a samo s srcem, v svoji sobi
je častil svojega Boga, toda javno se ni upal
pokazati svojega mišljenja in je bil od vseh
preziran. Nekoč je vprašal svojega tovariša,
kaj je neki uzrok, da njega prezirajo, dočim
je tovariš od vseh spoštovan. «Glej, dragi
prijatelj, to je tako-le. Ker se ti skrivaš s
svojim mišljenjem in ga javno ne pokažeš,
se te upa vsak lotiti, vsak te zasmehuje;

meni se nobeden ne predrzne kaj takega
storiti, ker vé, da branim svoje prepričanje.
Skratka, uzrok je ta, da si samo polovičen
mož, jaz pa sem cel mož.»

V Mnihovu je bil nedavno slovesen po-
greb; za rakvijo je šlo na tisoče revežev z
naklonjenimi glavami in iskrenimi solzami v
očeh. Za kom so jokali reveži mesta? Umrl
je velik človekoljub, odločen katoličan in pri-
jatelj ljudstva. Bil je poprej pri vojakihi major
in enkrat se je vdeležil javno cerkvenega
sprevoda na dan presv. Rešnj. Telesa. Ko je
tako korakal v polni vojaški uniformi, ozrl
se je in glej čudo — izmed vojakov je šel
sam in sam. V tem trenutku se ga je vendar
lotil strah pred ljudmi. Kaj bodo ljudje o
meni mislili, tako visok dostojanstvenik in
gre v cerkvenem sprevedu! Toda čim dalje
je šel, tem bolj je rastel njegov pogum. Pre-
mišljeval je namreč: Kaj sem? Sem pagan?
Nikakor, sem katoličan. Po sv. krstu sem
vstopil v Kristusovo cerkev, po sv. birmi
sem postal vojak Kristusov; sem katoličan
in torej moram svojo vero pokazati. Ali ne
more biti vojak pobožen? Saj je dosti iz-
gledov, da so vojskovodje šli v boj moleč
javno sv. rožni venec za srečen izid boja.
Ali ni bil na pr. Radecky slaven vojskovodja?
In vendar je bil zvest sin katoliške cerkve!
S takim premišljevanjem okrepečan, šel je
pogumno dalje po ulicah mnihovskih. Ljudje
so nanj seveda kazali, toda mlačni so se nad
njim izgledovali in se pridružili k sprevedu.
A po sprevedu se mu je od višje oblasti
reklo, da bi ne nastopal tako odločno v ka-
toliških stvareh, sicer bi to vtegnilo škodovati

njegovemu stanu. «Ne, jaz ostanem pri
svojem prepričanju. Služba božja stoji višje
nego vse drugo, nego strah pred ljudmi!»
In kar je pričakoval, to se je zgodilo. Od-
pustili so ga od vojakov, češ, da takih čast-
nikov armada ne potrebuje.

Toda mož ni obupal; postal je sedaj še
bolj odločen kot poprej, in svoje moči je
žrtvoval sedaj revežem. Oblečil se je skromno,
skromno je živel, nabiral je denar za reveže
in tako si je pridobil ljubezen vseh mnihov-
skih revežev — zato se je njegovega pogreba
vdeležilo toliko revnih pogrebcev in iskrena
molitev spremljala ga je v nebesa. Zakaj je
bil tako priljubljen in spoštovan? — Ker je
bil pravi značaj!

V mestih in po deželi vidimo veliko ne-
odločnost v veri, povsod le same ozire in
povsod le strah pred ljudmi, da bi se kdo
komu ne zameril. Verni so mnogi, samo da
se bojijo svojo vero pokazati. Le brez strahu,
prijatelj, z vero ven, ona te bo okrepila in
ti boš spoštovan. Ali ni v zgodovini dovolj
izgledov pogumnega, odločnega mišljenja ka-
toliškega?

Na dan s svojo vero, ne boj se, da boš
od tega škodo imel. In ako bi ti tako rav-
nanje prineslo res tudi kakšno časno škodo,
ne žaluj, za tem življenjem še pride v drugo
življenje. Ali hočeš neki biti katoličan samo
po imenu? Nikakor, bodi cel, odločen kato-
ličan, tako se spodobi pred ljudmi in pred
Bogom! Na dan v sedanjih časih z odločnim
katoliškim mišljenjem! Svečan.

Listek.

Jeruzalemsko romanje.

(Piše prof. J. Zidanšek.)

7. V Kajri: versko stanje; trdnjava
in mošeja; bakšiš; visoka šola;
koptiška cerkev; turški pogreb.

Kajro je pravo mohamedansko mesto,
rekel bi: središče turške vere; zato pač lahko
najdeš sto in sto mošej in minaretov (t. j.
turških templov in stolpov), pa krščanske
cerkve ne boš zapazil; sicer imajo tudi tukaj
oo. frančiškani svojo cerkvico in se nahajajo
krščanske kapelice v nekaterih zavodih, na pr.
v onem za afrikanske zamorce, kojega vodijo
katoliški misijonarji; pa vendar je vse to
bolj skrito, ker večina prebivalcev je muha-
medanska in paganska. Kako lepo je v naših
krajih, kjer popotnika iz prijaznih, zelenih
holmcev pozdravljajo bele cerkvice, od koder
se večkrat na dan dobro vbrano zvonjenje
razlega po hribih in dolih; v Kajri pa ves
čas ni bilo slišati prijetnega zvonovega glasu,
ampak samo tiste glasno vpjioče turške
cerkvene služabnike (muezime), ki iz svojih
minaretov po trikrat na dan muhamedance
k molitvi vabijo in opominjajo. Njihov na-
vadni praznik (kakor pri nas nedelja) je petek,

kojega začnejo obhajati nekteri posebno goreči
Turki (derviši) že hitro po polnoči z molit-
vijo in petjem. Slišal sem neko noč takega
derviša blizu dve uri sé silno otožnim, pla-
kajočim in tresočim glasom popevati; mislil sem
si: Kam poje svojo žalostinko! Tamošnji prebi-
valci so namreč potomci Kamovi, kojega je bil
njegov oče Noe proklet zaradi nespodobnega
obnašanja; in res, to prokletstvo še dandanes
uboge zamorce tlači, da se jih je dozda še
malo spreobrnilo. Kamitje čutijo svoje ža-
lostno dušno stanje, pa si ne morejo po-
magati, ker ne poznajo odrešenika; Bog daj,
da bi tudi oni kmalu zvedeli, da je odrešenje
že dovršeno po bridkem trpljenju in smrti
Sina Božjega Jezusa Kristusa, ki naj bo
hvaljen na vse veke! — Vsaj na mene je bil
v Kajri splošen utis ta-le: vidim da sem
prišel na celo drug svet; zašel sem med ne-
vernike, med paganske divjake. Le pomisli,
ljubi prijatelj, kako bi Tebi bilo pri srcu, ako
bi zdaj o Veliki noči nikjer ne slišal ne ve-
sele aleluje, ne zvona, ne strele; in ako bi
Te od vseh strani obdajali le tuji, črni in
radovedni obrazi, kakor bi te hoteli vprašati:
kaj pa ti bledolični Evropejec po naših krajih
stikaš? rajše doma ostani! Tako se je torej
nam v Afriki godilo; pa oglejmo si vendar
nektre znamenitosti.

Najprej zapazi oko na mestnem hribu

veliko, močno trdnjavo ali citadelo, od koder
Angleži Kajro in njeno okolico vstrahujejo;
razpostavljeni so namreč tu velikanski kanoni,
s svojim žrelom proti mestu obrnjeni; in ako
se prebivalstvo spunta, pa zapojejo te strašne
orglje svojo grozno pesem, dokler se zopet
ne pomirijo razburjeni duhovi. Na tem griču
nahaja se tudi najlepša kajrska mošeja, ime-
novana: alabastrska, ker je od znotraj celo
preoblečena z dragocenim kamenom ala-
bastrom. Kaj pa je v mošejah videti? me
vprašuješ; nič kaj posebnega in lepega; tlak
je pokrit z dragimi preprogami, na katerih
čepijo v maloštevilnih gručah turški moški
vsake starosti, ki med seboj nekaj mrmrajo
in se pri tem z gornjim telesom zibljejo; ob
desni mošejini steni so stopnice, ki vodijo do
nekake prižnice, od koder v petek imam
(turški duhovnik) svoje vernike nagovarja;
videti je še potem v vsaki mošaji v zidu
slepo okno ali dolbljina, ki jim naznanja smer,
kamor naj bodo pri molitvi obrnjeni, namreč
proti njihovemu svetemu mestu Meki v
Arabiji; drugače pa so ti muhamedanski
templi celo prazni. Kristjana ne pustijo v
mošejo, preden si ni svojih čevljev sezul ali
pa rumene turške šolne čez navadno obutje
navezal; to je meni nazadnje že presitno
bilo (pri toliki vročini pa dva para čevljev
na nogah!) in sem rajši bos hodil v mošejah,

Iz Koroškega.

Naši učitelji zahtevajo povišanje plač. Kako cela stvar izide, je težko že zdaj reči. Nekatere občine bodo za povišanje plač, večidel pa zoper, ker naši učitelji posebno v slovenskih krajih niso zelo priljubljeni. Bili so namreč in so še zdaj v službi nemških liberalnih nacionalcev in morebiti, da ne bo dolgo trajalo (začetek je že tu) in naši učitelji bodo stali v službi socialnih demokratov, ako se jim plače ne povišajo. Za povišanje plač se je ogrela tudi «Kärnthner Zeitung». Med drugim predlaga, da bi vsaj šolskim vodjam se dal primeren kos zemljišča; kakšna pomoč je za glavo družine kos zemljišča, ki ji dovoljuje imeti jedno ali dve kravi, zna oceniti samo tisti, ki mora vse do zadnje kapljice mleka kupiti. Če se da šolskemu vodji nekaj njiv in ta si napravi živi in mrtvi inventar, potem se ne boče tako lahko zgodilo, da bi bil iz službenih ozirov to je brez vsega vzroka prestavljen. Drugim učiteljem naj se dajo družinske plače, to je plače, ki rastejo s številom udov družine. Ta misel je povsem opravičena. Indirektni davki znašajo veliko več nego direktni in kako do tega pride oče družine s 10 otroki, da bi desetkrat več indirektnih davkov plačal kot neozhejen učitelj? To so gotovo važna vprašanja, katera čakajo hitre rešitve. — Koroški Slovenci začenjajo tudi zdaj ob enajsti uri reševati se iz področja narodno-gospodarskih pijavic. Dne 13. februarja so naredili zopet jeden korak naprej na polju lastne obrambe. Ustanovili so namreč prvo kmečko zadrugo v Sinčivesi. Zadruga sezida še letos pri železnični postaji v Sinčivesi svoje skladišče in začne po letošnji žetvi delati v korist slovenskih kmetov. Zadruga je ustanovljena po izgledu kmečke zadruge v Bilinu na Češkem in v Pehlaru na Spod. Avstrijskem. — Dočim se naši slovenski kmetje na jedni strani rešujejo iz narodno-gospodarske zadrege, spravljajo se na drugi strani v njo sami s prodajanjem svojih kmetij velikoposestnikom. Velikoposestniki pa nasadijo gozd tam, kjer so bili prej travniki in njive in tako, kjer so prej prebivali ljudje, prebiva zdaj divjačina. Največ kmetij je dozdej nakupil grof V. Thurn-Valsassina iz Prage. Samo v železno-kapeljski fari je nakupil 31 kmetij. Na Obirskem isti grof ima 6 kmetij. Na Reberci ima «Union» 326 hektarjev sveta in knez Rosenberg čez 600 hektarjev. S prodajo kmetij škodujejo kmetje ne le sebi, ampak tudi narodni stvari. Grof ima na svojih kmetijah razne «forštinarje», «obrforštinarje» itd., ki vsi širijo v okolici nemško nacionalni

evangelij in versko mlačnost, posebno okrog uršulske gore. Bode pač enkrat treba povprašati g. grofa samega, ali je njegov namen, pripraviti kmete, od katerih je po ceni dobil zemljišča, ob vero in narodnost. Naši nemški nacionalci so v beljaškem listu «Kärnthner Nachrichten» izdali «deset zapovedij v varstvo in bran nemškega naroda.» To je dokaz, kako so že Slovenci na Koroškem napredovali, če morajo že naši Nemci izdati svojim rojakom zapovedi, kako naj se ubranijo proti nasilju toliko prej zaničevanih in zasmehovanih «bindišarjev.» Svečan.

Deželni zbor štajarski.

Gradec, 24. marca.

Deželni odbor poroča o nekaterih občinah, ki hočejo visoke občinske doklade po 130% in 144%. Hagenhofer predlaga, naj se odpravijo nedržavne mitnice; grof Kotulinsky, naj se vpelja zavarovanje proti toči; konservativce Wagner predlaga, naj se deželni zbor izreče, da se vpelja dveletna vojna služba in se podelijo razne ugodnosti pri vojaški službi, osobito mladeničem kmetskega stanu. Nemški narodnjak Poš je vložil interpelacijo na c. kr. namestnika, zakaj se je ustavilo delovanje «krščanske kmetske zveze» (Christlicher Bauernbund). Zakaj se je pobral denar 1100 gld., ki je bil lastnina te zveze in časnika «Bauernfreund». Ta kmetska zveza se pač popolnoma napačno imenuje krščans. zveza. Na čelu ji je znani Rokitsansky, največji nasprotnik katoliške stranke. Ime «kršč. kmetska zveza» si je to društvo privzelo, da lože lovi v svoje mreže nevedneže in zaslepljence ter rogovili po celi srednji in zgornji Štajarski proti katoliški cerkvi. Govorilo se je pa že dolgo časa, da se denarji vporablja v druge, ne v društvene namene. Nek prejšnji prijatelj Rokitsanskega je celo zadevo objavil sodnji in ta je začela preiskavo proti društvu. Poš in tovariši pa trdijo, da vkljub temu, da so se društvene knjige natančno preiskovale, se ni moglo najti nič napačnega. Od vlade pa zahtevajo, naj potrebno vkrene, da sme društvo zopet začeti svoje «blagodejno» (?) delovanje. Graško mesto potrebuje posojilo v znesku 1.100.000 gld. Ta predlog se izroči odseku za občinske zadeve.

Prihodnja seja bo 5. aprila.

Spremembe na učiteljskih.

Dunajski listi pišejo, da se bo na avstrijskih učiteljskih kmalu marsikaj spremenilo.

V čem se bo ta sprememba pokazala, še ni natančneje znano. Potrebna bi bila pač glede učnega črteža in glede duha. Učni črtež sedaj premalo ugaja praktičnim zahtevam in je pretesno natlačen z mnogobrojnimi predmeti. Duh pa bi se naj v bodoče oklepal nepremakljivih resnic Kristusovih, ne pa se zastarelih nazorov nemških modroslovcev.

„Proč od Rima!“

Vedno glasneje se razlega po naši državi krik, da naj avstrijski Nemci zapustijo katoliško cerkev ter prestopijo k luteranom, ker luteranski Prus bo le tedaj odrešil naše Nemce iz avstrijskih mej, ako postanejo luterani. Nemški vodje glasno pripoznavajo, da le iz veleizdajskih državnih namenov koprne po luteranski veri. Kar se nam pri celem gibanju čudno zdi, je velika dobrobrčnost naše vlade. Velikodušno pripušča avstrijski državi nevarno gibanje. Istotako čudna pa je tudi malomarnost katoliških političnih strank pri celi zadevi. Vlada trpi protikatoliško in izdajsko rovanje, a katoliške stranke se ne zmenijo, kaj dela vlada, čeprav je od njih odvisna. Z neodločnim, omahajočim postopanjem se v politiki nič ne doseže. Zadnje soboto je bil na Dunaju shod, na katerem se je okoli 4000 oseb navduševalo za Prusijo in luteranstvo. Slovenci, ostanimo zvesti svoji veri in habsburški Avstriji!

Žitne borze.

Zadnji čas ves trgovski svet z veliko pozornostjo gleda na budapeštansko žitno borzo. Ogrski judje in spekulantje so vstopili v krog ter nakupujejo pšenico v velikanskem obsegu. Vsak teden pride v Budapešt do 487 metrskih stotov pšenice na trg. Vsled tega je padla cena pšenice za 50 krajcarjev. Večina kmetov prodaja sedaj v marcu in aprilu zadnje zalogo pšenice, ker celo zimo ni bilo od drugod dobiti denarja. Ker se mnogo pšenice ponuja, pada ji cena. Ko bodo židje imeli kmečko pšenico v rokah, zagnali jo bodo zopet ceno prav visoko, in kmet in delavec bosta morala pšenico v obliki moke zopet drago nazaj kupovati. Kmetovalci, snujte kmečke zadruge, ki Vas bodo poučevale o tržni ceni Vaših pridelkov ter Vas s posojili branile židovskih oderuhov!

Boj na Filipinah.

Amerikanci nimajo sreče na filipinskih otokih, katere so si v zadnji vojski priborili od Španjcev. Sedaj se domače probivalstvo bojuje proti Amerikancem kakor se je prej proti Španjcem. Ne mine dan, da bi ne prišlo do praske med sovražniki. Veliko krvi

ker sem si mislil: pred temi umazanimi Turki me ni treba sram biti, saj sem leta 1891 v Wörishofnu pri župniku Knajpu tudi moral zunaj bos hoditi in smo celo z nekaterimi drugimi odličnimi duhovniki (dr. P. in dr. F.) bosi obiskovali sosedne župnijske cerkve, pa nas le nikjer niso zaprli. — Kedar iz mošeje stopiš, prileti ti gotovo iz mnogih grl na ušesa neka beseda, koje noben Jeruzalemski romar nikdar pozabil ne bo: baksis t. j. prosim te za dar ali daj mi vbogajme! Da, baksis! To je tista čarodejna beseda, ktero na jutrovem otroci menda poprej izgovarjajo, kakor pa: ata ali mama; ta beseda te tam nadleguje povsod: na vsaki cesti, na vsakem voglu in na vsakem še tako svetem kraju; in jaz menim, če bi ubogi Turek na smrtni postelji ležal, pa bi Evropejca zagledal, najbrž bi mu še zadnjikrat zaklical: baksis! — Na velikem dvorišču alabstrske mošeje ponujal se nam je slučajno dokaj čuden prizor: v neki dupljini visi za roke obešen mal deček in kriči strašansko; po podplatih, njegovih tudi zvezanih nog ga pa, sicer celo mirno, toda krepko njegov oče s koščeno šibo tepe; ko svojega dragomana (voditelja in tolmača) sočutno vprašamo, kaj naj to trpinčenje pomeni, se lahko nasmehne in odgovori: «ja, mi pač ne trpimo tatov med seboj, in zato že pri mladini hudo ka-

znujemo vsakega, ki hoče vkrasti kako reč in naj si bo tudi ničvredna in malenkostna.» Ali bi ne bilo dobro in pametno, da bi se tudi pri nas tatovi na tak ali sličen način kaznovali? Menim da bi vse naše imetje bolj varno bilo, ako bi take uzmoviče tepli. V nekaterih rečeh nas res neomikani narodi osramotijo, ker so boljši od nas. Ali ne bodo tudi pri poslednji sodbi nekateri pagani vstali in zoper nas nemarne kristijane pričali?!

Najmenitniša in najviša šola (po našem bi rekli vseučilišče) v Kajri je pri mošeji El-Azhar; pa tu si ne smete misliti velikega poslopja z mnogimi šolskimi sobami, kakor so zdaj v naših krajih šole največa (in seveda tudi najdražja) poslopja; ampak kajrska visoka šola je — velikansko dvorišče, razdeljeno po mnogoštevilnih stebrih v več lop in hodnikov; pri posameznih stebrih slonijo ali čepijo učitelji (ulema), okoli njega pa sedijo na tlaku učenci, ki ga poslušajo in si včasih kaj na svoje tablice zapišejo; to je torej eden razred; pri drugem stebri je drugi itd.; za vsem jih je več sto, ker učiteljev na tej šoli je 300, učencev pa 12.000! Zanimiva podoba je to za Evropejca: gledati po celem, silno prostranem dvoru te rujave in črne turške učence, ki imajo vsi rdeče fese na glavi in se v enomer pripogibljejo ali zibljejo. — Zgodilo se je nekoč, da, ko

pridemo mimo take čudne turške šole, nas šolarčki za baksis poprosijo; nek nemški romar vrže res nekaj drobca med nje; seveda nastane zdaj v šoli velika zmešnjava in mi smo že hudi na svojega soromarja, ki je celo nepremišljeno ta nemir povzročil; pa kaj se zgodi? učitelj, ne da bi v tem trenutku svojo oblast pokazal in deco kaznoval, pomoli celo tudi on roko proti nam in nas prosi za baksis! Našim slovenskim učiteljem se bo to znabiti neverjetno zdelo; zares; tudi mi smo nevoljni glave majali in posebno še naši romarji-učitelji (na pr. Moser, Ostrčil in Mah iz Dunaja), ki so bili razkačeni vsled tega nečuvnega učiteljevega ravnanja, koje nasprotuje vsaki dobri vzgoji; zato hvala Bogu, da nismo v Afriki! — Deklicam je po turški veri prepovedano v šolo hoditi ali se sploh česa učiti, ker muhamedani ravnaajo se po tem le grdem pravilu: «Žensko pisati učiti je toliko kakor kačo se strupom napajati»; kaj ne? ve pobožne Slovenke, smete tudi vsklikniti: tisučkrat hvala Bogu, da smo v Evropi doma in pa da smo v krščanski veri vzgojene! Sicer pa pošiljajo v novejšem času iz boljših rodbin svoje deklice v šolo h katoliškim redovnicam. Sploh pa ni misliti, da je pri muhamedanih učenost doma; nasprotno: turek je sovražen vsakemu napredku in učenemu raziskavanju, ker veruje v slepo

se je že prelilo. Amerikanci vedno poročajo o zmagah, toda njih zmage so veljavne le za jeden dan, kajti drugi dan morajo zopet na novo zmagati nasprotnike.

Dopisi.

Ptuj. (Volitve v okrajno bolniško blagajno.) Dosedaj so bili slovenski delavci iz ptujske okolice, kakor tudi slovenski delodajalci popolnoma izključeni od volitve v načelstvo. Imeli so samo pravico plačevati. Glede poslovanja z denarjem so ptujski gospodje volili med seboj svoje pristaje nemčurskega mišljenja. To je bil povod mnogoterim pritožbam. Posebno radi tega, ker je bil zdravnik nastavljen, ki niti besedice ne razume slovenski.

Vsled prizadevanja nekterih ptujskih Slovencev bile so volitve ovržene in ptujski mestni urad bi moral že lansko leto razpisati nove volitve. To se ni zgodilo iz razumljivih vzrokov.

Tisti, ki ima oblast v rokah, se je nerad iznebi. Ptujski Slovenci so radi tega spet morali pritožbo na višjem mestu vložiti. Sedaj se le je prišel od zgoraj tisti pritisk na gg. J. Stendta in Ig. Spritzeja, da sta razpisala vendar enkrat le volitev v okrajno bolniško blagajno. Te se imajo vršiti na belo nedeljo t. j. dne 9. aprila 1899 ob 9. uri dopoldne v dvorani gostilne Franca Petovarja.

Ptujski mogotci so si pa priredili število svojih zastopnikov na tak način, da Slovence spet pritiskajo in njih prikrajšajo. To se razvidi iz sledečih števil: Izmed 128 ptujskih delodajalcev voli naj se 19 zastopnikov za občni zbor; izmed 66 okoliških delodajalcev volijo naj se samo 4 zastopniki za občni zbor. Res radovedni smo doznati, kje so se ptujski gospodje računati učili. Se večja krivica pa se godi, če se pomisli, da morajo okoliški delodajalci in delavci voliti v 4 skupinah, ktere so na sledeči način razdeljene:

I. skupina. Občini Sv. Janž na Dr. p. in Breg volita 2 delavca in 1 zastopnika.

II. skupina. Občine Sv. Andraž v Leskovi, Sv. Barbara, Sv. Trojica, Formin, Velki Okič, Gorišnica, Velka Varnica, Jurovec, Sv. Lorenc na Drav. polju, Lancaves, Majšperg, Nova cerkev, Gora, Pobrež, Zavrč in Borovec volijo 2 delavca in 1 zastopnika.

III. skupina. Občine Sv. Andraž v Slov. gor., Možgajnci, Pacinje, Spuhlje, Rogoznica, Zabočce, Zagorce in Vintarovec volijo 2 delavca in 1 zastopnika.

IV. skupina. Občine Hajdin, Karčovina,

Meretince, Trnovska ves, Berstje, Vurberg in Cirkovce volijo 1 delavca in 1 zastopnika.

Ptujski kolovodje ravnajo z okolico, kakor da bi bila ta njihova pasterka. Treba bo torej nove pritožbe za pravično razdelitev zastopnikov iz dežele.

V to svrhu so toraj pozvani vsi delodajalci iz zgoraj navedenih občin, da pridejo v nedeljo dne 9. aprila 1899 točno ob 8 uri zjutraj na zaupen pogovor v ptujsko Čitalnico. Vsak delodajalec naj pripelje tudi seboj vse zavarovane delavce, da se ondu posvetujemo glede pritožbe proti taki razdelitvi. Tisti pa, kateri bi bil slučajno zadržan, naj se javi pred omenjenim dnem ali v pisarni g. dr. T. Horvata ali pa v pisarni g. dr. A. Brumena v Ptuj.

Vsi častiti župni uradi ptujskega okraja kakor tudi vsi gg. učitelji in vsa občinska predstojništva se pa prosijo, da kolikor možno vsakemu delodajalcu in delavcu osebno razložijo in pa opomnijo, da se naj za gotovo udeleži volitve.

Pripomniti je še, da se bode morala vložiti pritožba, ker dosedajno načelstvo ne pošlje nobenega oklica v slovenskem jeziku. Ptujski delodajalec.

Gornja Radgona. (Proč od Radgone!) Ne vem sicer, kako dolgo že stoji most med Gornjo Radgono in Radgono, pa to vem, da so gornjeradgonski Slovenci že marsikteri krvavo zasluženi krajar zanesli čez ta most in pomagali mestu do bogastva, s katerim se ponaša mestna hranilnica. Tudi marsikteremu radgonskemu trgovcu so že borni beliči slovenskega ljudstva pripomogli do njegovih tisočakov. Pa kakor je nehvaležnost povsod plačilo za skazane dobrote, tako tudi tukaj. Naši denarji so orožje, s katerim Radgončani nas napadajo, nas pogublajo v gospodarskem in narodnem, da molčim v verskem oziru; kajti s tistim denarjem in bogastvom, ki smo jim ga mi nosili, pridobavljajo si na različne načine volilne pravice v našem kraju in okraju in vplivajo mogočno, da se naše gospodarske in narodne razmere razvijajo nam na škodo. Radgončani nam volijo prav za prav — (ali sami, ali pa po svojih posredovalcih, menda že dobro podkupljenih,) občinski odbor, ki mestjanom dela na naše stroške prijetna šetališča, ko mi moramo sami se svojo živino do trebuha po blatu hoditi in voziti. Seveda plačujejo tudi oni nekaj k temu, pa to je lahko, saj plačujejo z denarjem, ki jim ga mi nosimo. Tudi na okrajne volitve vedo vplivati in si s tem nadelovati pot, po kateri naše ljudstvo odtujeje veri in maternemu jeziku

in jih tudi v gospodarskem oziru na beraško palico spravljajo.

Rojaki! «Proč od Rima!» kričijo na ves glas ljudje, ki na tihem vzdihujejo po blaženi Prusiji. «Proč od Gradca!» kličejo stajarski Slovenci. Ako je to že tako v «modi», kdo nam sme zameriti, ako kličemo Gornje-Radgončani, kateri nismo svoji lastni sovražniki: »Proč od Radgone!« Otresimo se Radgone! Z veseljem pozdravljamo misel, da bi se v Gornji-Radgoni vstanovila «Gospodarska zadruga» za kupčevanje s poljskimi pridelki in vinom in živino. Da, svetoval bi se več, zlasti ako se nam letos Radgončani in njihovi pristaši in najemniki tostran Mure zopet hočejo vsiliti za naše gospodovalce ter nam voliti obč. odbor, svetoval bi, da pokažemo, da smo sami svoji gospodje s tem, da ustanovimo tudi «konsumno društvo», zadružno krčmo in mesarijo, s katero se priporočimo tukajšnjemu vojaštvu. In da lahko potem popolnoma opustimo most čez Muro, delovali bomo na to, da bomo imeli tudi svoj zivinski semenj, da nam ne bo treba mostne plačevati. Kadar bomo dognali vse to (z združenimi močmi je lahko, saj nam je posojilnica ob strani, in tudi prostore za to nam je vrli narodnjak gosp. Škrlec vsak čas pripravljen dati, tudi za semenj imamo v novejšem času že primeren prostor) lahko Radgončani svoj most razderejo, ako nam ga nočejo ohraniti, da si tudi onkraj Mure ustanovimo podružnice «gospodarski zadrugi in konsumnem društvu.» Nihče nam ne more tega zameriti, kajti vsak sebe bolj ljubi, kakor bližnjega, vsak pameten človek skrbi, da bi se pred sovražnikom obranil, ne da bi se mu sam orožje, denar, nosil, s katerim ga pogublja. To, dragi mi rojaki Gornje-Radgonski dobro prevdarite, potem pa urno na delo! — Mi smo mi!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Naše želje.) Vsem prijateljem našega lista želimo vesele velikonočne praznike. Zastavljajmo tudi na časnikarskem polju svoje sile in moči, da pride tem prej za naš narod Velika noč, dan vstajenja in oslobodenja iz tujih okov in sovražnega nam jarma!

(Od Sv. Lovrenca na Drav. polju) nam pišejo, da je tamkaj škrlatica ponehala. Občinske volitve, katere so bile že razpisane, so se ustavile zaradi nalezljive bolezni. Sedaj se bodo pa tudi volitve vršile in sicer dne 8. aprila t. l.

Velika in majhna kraljica.

(Prevel iz franc. M. T. Savinjski.)

(Dalje.)

Ko je stopila nekega solnčnega dne po tolikem odmoru zopet na vrt, zamislila se je pretekle strašne dni, in dozdevali so se ji kakor dolge, mučne sanje. Istinito: dolgo, dolgo trajali so dnevi, ki so bili prežalostna resnica, in ne sanje! Že poltretje leto bivala je sedaj v sirotišnici, čeprav je bila namenjena, ostati tu le pol leta. Neizrekljiva bolest ogrenila ji je veselje nad srečnim ozdravljenjem, ko se je zahvaljevala Bogu, da jo je milostno otel smrti.

Kako je prišlo vse drugače, nego si je bila želela tedaj, ko se je zadnjikrat razgovarjala z ljubljeno kraljico ter gledala s toli sladkim upanjem in lepimi nadami v prihodnost. — Izjemoma le prvega kratkega pol leta, bivala je malone izključno ves dolgi čas na bolniški postelji ali zraven nje. Resnično, odkar je bila zapustila Pariz, postala je nekako tujka v lastni domovini. Ni vedela ničesar in tudi zdaj ni slišala mnogo, zato še niti ni mogla slutiti, kolika burja in nevihta razsaja z vso silovitostjo po glavnem mestu. Ko je ozdravela prvič, povedali so ji le tu pa tam kako besedico, da se je vnel punt po mestu in deloma po deželi. Marjetica

usodo: to, kar je meni odločeno, se bo itak zgodilo, naj jaz kaj delam ali nič. Bral sem na pr. nekje, da je turški kalif Omar dal sežgati slavno in velikansko aleksandrijsko knjigarno (menim, da je štela 600.000 zvezkov) rekoč: Ako se hahaja v teh knjigah to, kar je v Koranu (v turškem svetem pismu), so nepotrebne; ako pa kaj drugega, so škodljive.

Nikakor pa ne smem pozabiti, omeniti tistega sv. kraja, kjer je sv. rodbina v Egiptu več časa prebivala; zdaj stoji tam borna, lesena koptiška cerkev; kopti so ostanki starih krivovercev (monofizitov), ki pa se že vračajo v pravo kat. cerkev. Ako pridemo v presbiterij te stare cerkve in še stopimo po strmih stopnicah navzdol, nahajamo se v malih, temnih prostorih, ki so najbolj našem kletem podobni; tukaj je torej stanovala sv. družina v veliki revščini, v prognanstvu, dočim so drugi ljudje zelo potratno in razuzdano živeli; da, tako nehvaležen je človeški rod: Bog je premišljeval, kako bi nas rešil sužnosti greha in satana, Adamovi sinovi pa so le na to delali, da bi Njegovega edinega sina umorili; tako zgodaj torej je moralo že Božje dete okušati nehvaležnost človeško!

Zdaj sem pa menda že dovolj povedal o Kajri in o tamošnjih šegah; samo to bi še rad omenil, kako tam ravnajo z mrličmi. Ako v turški hiši človek umrje, zaženejo

ženske strašansko, nepopisljiv krik; tujec, ki to sliši, bi mislil: v tej hiši gotovo roparji davijo in morijo! Kmalu se zberejo sosedi, se vsedejo v krog in vedno pri sebi nekaj momljajo in šepčejo; okoli njih pa upijejo in tarnajo in plešejo in divjajo plakajoče ženske (nalašč najete) tako, kakor bi bile znorele; ako se ni pozno, pokopajo že mrliča isti dan; vzdignejo ga na nosilnico (rakve ali truge tam ne poznajo) in ga nesejo najprej v kakšno mošejo, kjer njihov imam dobra dela umrlega našteva in ga čez mero hvali; potem se pa premiče procesija naprej proti pokopališču: spredaj (s fesom na glavi) nekaj vrst dečkov in večih fantov, ki iz svojih knjig glasno berejo in pojejo; potem nosači z pokritim mrličem; in na zadnje ove plakajoče ženske, ki silno javkajo in jočejo; grob je pa tako napravljen, da od strani mrliča v votlino potisnejo. Na domu mrličevem še nekaj dnij žalujejo, posebno če je hišni oče umrl; žena neki po rajnem možu tako-le vzdihuje: o ti moja moč! o ti kamela moje hiše! Kamela je namreč pri njih najbolj koristna domača žival; slednjič pa le preneha jok in stok, ker tudi tam pravijo, kakor pri nas, da čas zaceli vsako rano ali bolečino.

(Z učiteljstvom v Konjicah) so ondotni Slovenci jako nezadovoljni, ker ne najdejo pri njih jamstva, da bi se slovenski otroci poučevali in vzgojevali v zdravem narodnem duhu. O ondotnih šolskih razmerah bomo še izpregovorili jasneje besede.

(Iz Slovegradca.) Dne 21. t. m. je obiskal tukajšno bolnišnico vizitator g. Vilh. Müngersdorf, lazarist iz Dunaja. V bolnišnici je sedaj 38 bolnikov, kojim strežejo štiri sestre usmiljenke. Tudi novo poslopje je že pod streho. V njem bo imelo prostora do sto bolnikov.

(Zdravnik v Ljutomeru.) gospod dr. Mihalič se je na potu od svojega doma iz Bučkovec na cesti v okolici Kamenščak zvrnil, ker sta se bila konja splašila. Vrli gospod si je zlomil eno nogo in nalomil eno roko. Da bi se mu najhitreje vrnilo ljubo zdravje!

(V Zrečah) so dne 17. novembra vlni imeli volitev občinskega odbora. Toda nepričakovano se je našla neka «dlaka v jajcu,» in vsled tega so davkoplačevalci povabljeni zopet na volišče. Tudi prav! S takim ravnanjem se namreč ljudstvo iz političnega spanja hvalevredno — budi.

(Pri Sv. Kunigundi na Pohorju) je oče Bobik prinesel od krojača svojemu triletnemu otroku prve hlačiце. Vsled tega so otroka začeli iskati okoli hiše, ali našli so ga po trudapolnem iskanju tri ure daleč od doma — mrtvega. Fantek je menda odšel nekoliko predaleč od hiše, potem pa ni mogel več najti pota nazaj proti domu. Njegov sled po snegu in sploh razmere ne dovolijo misliti na kakšno hudodelstvo. Je pač le nesreča.

(V Bučehovcih) na Murskem polju bo na velikonočni ponedeljek dne 3. aprila pri občinskem predstojniku ob 2 popoldne zborovanje, da se osnuje za Bučehovce in sosedne občine nova kmečka zadruga. Govoril bo g. Ivan Kač. Kmetje, udeležite se shoda v prav obilnem številu!

(Slovenci, darujte!) Kdor pozna naše obmejne razmere, dobro ve, s kako silo napreduje tukaj nemštvo ravno vsled popolnoma nemških ljudskih šol. Jedina pomoč je Slovincem ob meji slovenska šola. Zato mora vsakega rodoljuba razveseliti vest, da je družba sv. Cirila in Metoda pred kratkim v Muti nad Marnbergom, ki je tako močno izpostavljena ponemčevalnim navalom, jako ugodno kupila v deželni knjigi štajarski vpisano ondotno Heidlerjevo grajščino, ležečo sredi krasnega parka blizu župne cerkve. Da se čim prej uresniči rodoljubni namen dične družbe, postaviti ondi brambo proti pri silnemu navalu nemštva, je sedaj do nas, da podpremo družbo z izrednimi darovi. Po-

si niti mislila ni, da ji hočejo kaj prikrivati, zato je še vedno ostala mirna. Ko pa vstane drugokrat od smrtne boleznii, začelo jo je skrbeti, zakaj ne dobiva niti glasú od sicer toli ljubeznjive kraljice. Ali jo je že popolnoma zabila? Tudi pisma — prej toli pogosta — niso več dohajala niti iz ljubljene samostana, niti od prijateljic iz Pariza. Čudno se ji je dozdevalo to, in delj ko premišljuje, hujše slutnje jo navdajajo. Konečno polasti se nepopisen strah njene duše; pozvedovala in povpraševala je vedno bolj in bolj; zaman so se izgovarjali prvi, ter ji neodločno odgovarjali drugi. Hoče izvedeti resnico, prej ne more mirovati. Tako ji razodenejo slednjič, da so puntarji vdrli v kraljevski grad, ter se polastili samo kraljeve rodovine. Kralj Ljudevit in kraljica Marija Antoaneta zdihujeta v ječi, a njih prvorojenec, kraljevi princ, iztrgan je iz naročja ljubeče matere ter izročen oblasti brezsrčnih surovih ljudi, da ga trpinčijo in mučijo do smrti.

* * *

Marjetica smrtno prebledi, neizrekljiva bolest — kakor je še doslej ni čutila njena duša — trga ji srce. Tresoče roke pritisne na prsi, kakor da hoče pomiriti valove neizmerne tuge, usta odpre, da bi spregovorila, a prevelika notranja bolečina ji veže besedo.

seбно štajarski Slovenci, pokažimo sedaj, da poznamo svoj obmejni položaj ter da znamo ceniti veliki pomen slovenske šole v tako odličnem kraju, kakor je Muta. Štajarci, glejmo, da se nam ne bo treba sramovati pred drugimi brati! Naj ne mine dan, da bi družba ne dobila daru za »Mutsko šolo«.

(V kozjanski občinski odbor) ki je prišel v slovenske roke, so izvoljeni: Iz III. razreda: Franc Brilaj, Anton Vertovšek, Fr. Fehr, namestnika: Marko Krajnc in Janez Bah; II. raz.: Miha Horvat, Franc Guček, Anton Maček, Jožef Druškovič, namestnika: Alojz Grobin in Anton Klakočer. I. razreda: Franz Böhheim, Janez Bah, Anton Wahič, Janez Elsbacher, nam.: Adolf Vončina in J. Bosina. Torej samo vrli slovenski možje razun dveh. Čast kozjanskim Slovincem!

(Cerkvene novice.) Kozjanska župna cerkev je dobila za božji grob prav lepo iz lesa izrezano podobo Kristusa, ležečega v grobu. Blagoslovljena je bila na god sv. Jožefa. — Nove zvonove dobi v kratkem župna cerkev pri Sv. Vidu na Planini.

(Krajni šolski svet) in občinski odbor na Humu pri Ormoži sta enoglasno sklenila prositi slavni deželni zbor štajarski za zboljšanje plač ljudskim učiteljem.

(«Slovenski Gospodar») zopet obsojen. Pod tem naslovom piše «Domovina» o naši zadnji tožbi, o kateri smo že govorili: «Egon pl. Pistor, znana pokora za Slovenske gorice tožil je odgovornega urednika B. Ferka in založnika «Slov. Gospod.» v Mariboru zaradi žaljenja časti. Porotniki so spoznali urednika krivim ter ga obsodili v jednomesečno ječo. Ker ne smemo o razsodbi ničesar govoriti, obžalujemo le odkritosrčno opetovano žrtvo tiskovne svobode.» Tudi drugi listi slovenski nam izražajo sočutje, za kar smo jim odkrito hvaležni.

(Okrajni zastop ptujski) si je izvolil predsednikom gospoda Zelenika, gospoda notarja Oshgana namestnikom, odbornikom iz veleposestva g. Brenčiča, iz mestne skupine Kranjca, iz obrtniške skupine Selinschegga, in iz kmečke skupine dva odbornika. Nemci, ki so sicer v manjšini, se ne morejo pritoževati nad pristranostjo, ker imajo tudi oni svojega odbornika.

(Uravnava Pesnice.) Iz ormoškega okraja se nam piše: Deželni zbor je l. 1898. sprejel predlog, da se uravnava Pesnica, ki dela toliko kvara posestnikom, ki imajo v njeni bližini njive in travnike. Ta uravnava bi se imela tako izvršiti, da bi se razdelilo celo delo na 3 proge. Prva proga sega od Svetega Jurija do južne železnice pri Pesnici in je 15 km. dolga. Druga proga sega od želez-

Nekaj trenutkov stoji kakor okamenela, ter kakor brez mislij ždi pred se; a kakor da se hipoma zave, obrne se, odhiti tja, kjer si je čestokrat tešila srce, ako ga je premagovala žalost ali veselje; tja v kapelico zbeži kakor plaha srna, vrže se pred oltarjem na svoja kolena, da si olajša v vročih solzah strašno gorjé! «Oh Bog! moj Bog!» stoka v neznosni dušni bolesti in solze se v potokih uderó po upalem licu, «je li sploh to mogoče?! Naš dobri kralj naj bi bil jetnik lastnih svojih podložnikov! Ljubi Oče nebeški; to ne more, to ne more biti!» Vila je roke ter ihtela pred križem, a kakor bi švignil blisk z razpela v njeno srce, odmevale so v njem besede: «Ali ni bilo tudi to mogoče, da je mene lastno moje ljudstvo pribilo na križ?! Je-li francoski kralj bolj nedolžen nego sem bil jaz?» — Groze in strahu ji hoče počiti srce o takih mislih; dozdeva se ji, da sliši v teh besedah gotovo potrdilo smrtne obsodbe kraljeve.

Premagana nepopisne dušne britkosti vzdihne: «Oh gospod, daj, da gre mimo ta kelih trpljenja! Usmili se ti nesrečne kraljeve rodovine in reši jo iz krutih rok brezbožnih sovražnikov! Ali želiš kakovo žrtev? Glej, Gospod, pripravljena sem za njo umreti! Vzemij moje borno življenje namesto teh dragocenih — toda,» pristavi tresoč se, «ne

niškega mosta pri Pesnici do železniškega mosta pri Možgancih in tretja od todi do iztoka. To bi vse dobro bilo. Ali po stari zagrešeni navadi hoče deželni odbor začeti z uravnavo zopet zgoraj. Ako pa se bode to zgodilo, potem bodejo posestniki nižje ležečih zemljišč prišli v velike zadrege. Z uravnavo bode voda pridobila hujši odtok in ker zdolaj ni še regulirano, bodejo povodnji še večje, kakor dosedaj. Občini Cvetkovci in Trgovišče bodeta imeli vedno poplavljenje. Zato so se zastopniki teh občin gg. Anton Novak in Vincenc Sava iz Trgovišča in Tomaž Korpar in Josip Kovačič iz Osluševca podali dne 24. marca t. l. kot deputacija v spremstvu deželnega poslanca g. dr. Rosine k deželnemu namestniku prositi pomoči. Deputacija je bila od nj. ekscelece zelo prijazno sprejeta in pomoč obljubljena. Upamo torej, da bodejo odločilne oblasti izprevidele, kakošna nevarnost preti posestnikom ob izlivu Pesnice in da se bode regulacija vršila na ta način, da se začne od iztoka navzgor regulirati, ne pa narobe.

(Iz Celja) nam pišejo: V soboto, 25. marca padel je Franc Svetel, posestnik v Gaberju, ko se je ravno hotel nekam peljati, tako nesrečno čez stopnice, da si je glavo razbil in čez nekaj ur umrl. — Na večer tistega dne pa je zadela kap Franca Grossauerja zasebnika v Celji, ravno ko je kos mesa djal v usta. — V nedeljo 26., našli so v Savinji truplo vdove J. Stibernik, ktera se je že od četrtega pogrešala. Že dalj časa ni bila pri pravem razumu in je brzkone v blaznosti skočila v vodo.

(Nova knjiga.) «Pomladanski glasi» za l. 1899. so ravnokar izšli v «Katoliški tiskarni» v Ljubljani. Vsebina je mnogovrstna. Cena je vezanemu zvezku 30, pol v platno 40, celo v platno 55, krasno vezanemu pa 90 kr. «Pomladni glasi» naj bi prišli v obilnem številu med našo mladino.

(Iz šole.) Nadučitelj pri Mariji Snežni na Velki je postal g. Rudolf Poklič. Učiteljem so imenovani gg.: pri Sv. Barbari v Halozah Vincenc Šerona, podučitelj ravnotam, za Središče Fr. Serajnik, sedaj pri Sv. Juriju ob Pesnici, v Dobovi Jožef Tratar, sedaj pomožni učitelj za okolico Celje. Stalni podučiteljici v Št. Vidu pri Ptujju sta postali gospici Ljudmila Senčar in Micka Duller.

(To so narodnjaki!) Kranjska liberalna slovenska stranka, pred katero tudi nekateri štajarski rodoljubi občudovaje klanjajo svojo glavo do tal, je nemškemu gledališču dovolila 6000 gld. podpore. Katoliško narodna stranka je zahtevala, naj se teh 6000 porazdeli med slovensko gledališče, «Našo stražo in Ciril-

moja temveč tvoja volja naj se zgodi!» — Dolgo še kleči pred božjim obličjem, bori se sama s seboj, da se pomiri in vda v voljo Najvišjega; potem odide.

Molitev jo je bila čudovito okrepčala in potolažila. Marjetica zdaj hiti, da se odpravi na pot v Pariz. Prosili so jo in rotili, naj ostane v samostanskem zavetju, a zaman. Pregovoriti jo hočejo rekoč, da se poda sama v smrtno nevarnost, ter da niti ne bode mogla dospeti do kraljevih jetnikov; a vse ni nič pomagalo. «Pustite me», tako prosi, »ne morem drugače ravnati! Oh, kako bi pač mogla strahopetno skrbeti le za lastno življenje, v tem ko obdaja njo smrtna nevarnost, njo, katero ljubim bolj nego sebe, ki mi je dražja od celega sveta, njo, ki je rešila mojo dušo in teló gotovega pogubljenja! Ne, ne, vse hočem storiti, vse poskusiti, da otmem Marijo Antoaneto — ali pa umerjem tudi ž njo, svojo kraljico, svojo materjo!»

(Dalje prihodnjič.)

Smešničar.

Brez skrbi. Mati: «No, ali si že napravil svojo nalogo?» — France: «Ni mi jo treba delati!» — Mati: «Pač, moraš jo narediti, drugače boš v šoli za jednega zadi!» — France: «O, mama, itak sem zadnji!»